

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706009648.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

I Grotten Vestalinden sidder stille;
Paa Væggen seer endnu hun Lyset spille
Igjennem Hvælvingens det aabne Tag
Som lifligt Gjenskin af den unge Dag.
End seer hun Stigen - end kan hendes Øre
En Gjenklang af de mange Stemmer høre,
Der over Jorden blandes til et Chor.
Som afhang Liv og Død af disse Ord
200 Hun anspændt lytter, medens hendes Øie
Paa samme Tid betragter Stigen nøie.
Da drages den paa eengang op - og i
Slaaer Hulens Lem, og pludselig forbi
Er al den Glands, der over Jorden lyser,
Og paa sit Leie Vestalinden gyser.
Ned var hun sunken, som af Døden rørt,
Hvis ei endnu en Lyd hun havde hørt,
Der fængsler Tanken, mens den Hjertet skrækker;
Thi hør, hvor Graven nu med Jord man dækker!
Hør Lyden af de tunge Spaders Slag,
Der gjør et Bolværk mellem Nat og Dag!
Hør, som af dæmpet Torden nu et Bulder!
Den kæmpestore Steen man langsomt ruller
Hen over Hulen som en evig Vagt
For Livet, der i Graven er nedlagt.

Medet blev Skaren ovenover rolig;
Ei mindste Lyd sig nærmed hendes Bolig,
Ei mindste Gjenklang meer af Verdens Røst.
Mildt flammer Lampen dog endnu til Trøst,
Og dybt fra Krogen, som dens Straaler smykke,
Den kaster skarpt paa Grottens Væg en Skygge
Af Vestalindens yndige Profil,
Af hendes Lokker, fæsted med en Piil.
Og halv i Tanker Fulvia sig vender
Mod Væggen om, hvor hun sig selv gjenkjender,
Og med et Suk i denne Skygge seer
Et Sorgens Billed, der ei klares meer.
Stærkt skjælver Skyggen medens dybt hun sukker;
Og Fulvia bøier sig - og Skyggen bukker
Paa samme Tid som hun sin Pande ned,
Og langsomt ad det stille Hvilested,
Lig Brudens Leie smykt med Tæpper hvide,
Den glider hen ved Vestalindens Side. -
O, ganske eensomt Mennesket er ei!
Staaer han i Lys, er Skyggen paa hans Vei,
Og viser ham hans eget dunkle Billed;
Er dybt i Mulm og Mørke hen han stillet,
Da træder frem ved Tankelivets Skin
Det klare Gjenskin af Gemyt og Sind;
Thi maalt med Livets Lys er han en Skygge,
Med Dødens Mørke maalt, en evig Psyche.

Men taus paa Leiet Vestalinden hviler,
Og uophørlig hendes Tanke iler
201 Fra Dødens Stilhed op til Livets Larm;
Dog knap i Lyset den sig rører varm,
Knap kalder frem den de forsvundne Dage,
Før brat dens Toner hendøe som i Klage,
Og lig en anskudt Fugl, der Vingen brød,
Den synker ned i Mørket til sin Død.
Dog atter Fulvia til Liv den bringer,
Og atter løftes Tankefuglens Vinger,
Og atter den i Verden flyver frem,
For atter vingestækt at vende hjem.
Til sidst dog af det samme Spil den trættes,
Til sidst kun Vestalindens Tanke rettes

Som halv ophævet, svævende og mat,
Paa Gravens Stilhed, af hver Lyd forladt.
Faldt blot et Sandskorn nu, man strax det hørte
Naar i sit lette Fald det Gulvet rørte;
Slog et Insect de bløde Vinger blot,
Her i den dybe Ro det mærktes godt;
Men ingen Lyd - thi lydløs, stum og stille
Er hvad der her sig rører: Tidens Kilde.
Den bærer vel Alverdens vilde Larm
Paa sine Bølgers altid fulde Barm,
Men alt som Livet ned ad Strømmen føres,
Af Tausheds Aand det formes og berøres.
Den vilde Smerte bli'er til Veemods Dugg,
Det stærke Klageskrig bli'er til et Suk,
Og nær ved Graven flyder Livet stille,
Saa stille som om Fulvia Tidens Kilde.
Da griber Medynk med sig selv - en Lyst
Saa sød som bitter - Vestalindens Bryst;
Og uden Standsning Taarestrømmen rinder
Fra hendes Øine ned ad hendes Kinder,
Og suges af de unge Læber ind
Som liflig Balsam for det syge Sind.
Hun græder uden Ophør: fulde, milde,
Paa Draabe Draabe, Taarerne fremtrille,
Som skulde ei de tørres bort igjen,
Og selv hun her i Taarer smelte hen.
Endnu hun græd, da Hjertet træt af Klage
Sank i Bevidstløshedens Nat tilbage;
Endnu hun græd, da Søvnens stille Aand
Berørte hendes Øie med sin Haand.